

[Poul Westergaard.]

kunnet lade det passere. Men det er ikke sandsynliggjort, at regeringens øvrige hensigter inden for kriseplanen, for slet ikke at tale om de planlagte yderligere begunstigelser til jordejerne, på nogen måde vil bremse inflationen i Danmark, tværtimod.

Det andet og for regeringen centrale punkt er et forslag om at udbetale et skattefrit, men dog et skattefinansieret — og det vil i praksis sige et lønmodtagerfinansieret — tilskud til lønmodtagerne i stedet for de første 3 dyrtidsportioner, som arbejdsgiverne overenskomstmæssigt skulle udrede i 1974. Dette er et klart indgreb i den kun $\frac{3}{4}$ år gamle aftale på arbejdsmarkedet, hvor parterne jo igen enedes om bl.a. en forbedring af dyrtidsreguleringen. Og det er et klart brud på den lønaftale, som staten selv har indgået med sine ansatte sidste forår.

Det er jo sådan, at statens tjenestemænd og øvrige ansatte får fuld dyrtidsdækning for prisstigninger, ganske vist først efter et halvt års forløb, medens man på det private arbejdsmarked kun får delvis dækning gennem den aftalte dyrtidsregulering. Men så sker der jo til gengæld efter aftaler lønglidninger ud over dyrtidsreguleringen på det private arbejdsmarked, som ikke finder sted inden for staten. Det har hidtil været sådan, at der ind imellem overenskomsterne ved lønglidningsaftaler på det private arbejdsmarked er ydet lige så store eller endog større indkomststigninger end ved selve dyrtidsreguleringen. Der er vel grund til at tro, at den almindelige økonomiske situation i den kommende tid vil gøre lønglidningen mere behersket, hvis de forudselige dyrtidsportioner kommer til udbetaling. Men der er ingen grund til at tro, at de samlede lønstigninger bliver mindre, hvis regering og folketing griber ind over for dyrtidsreguleringen. Vi ser derfor ikke noget formål med dette forslag, og vi ønsker ikke noget statsindgreb i de ansvarlige arbejdsmarkedsparters frie lønaftaler.

Hvis regeringen mener, at staten i sine aftaler med sine ansatte er gået for vidt og måske for visse grupper har fået et misforhold i indkomsten i forhold til tilsvarende grupper på det private arbejdsmarked, så står det naturligvis regeringen frit at genoptage lønforhandlingerne med sine ansatte.

Men regeringen skal efter vor opfattelse ikke komme til folketinget, før sådanne forhandlinger er søgt gennemført og man har sit materiale i orden.

Med hensyn til det tredje punkt i kriseplanen, besparelserne, så er jo altså her et område, hvor regeringen vil kunne regne med retsforbundets helhjertede støtte. Til gengæld er det jo meget beskedent, hvad der endnu er afsløret vedrørende regeringens planer på dette område. Regeringen siger, at man skal vente med det til behandlingen af finanslovsforslaget. Vi vil gerne allerede nu sige, at de knap 3 mia. kr. i besparelser, der stilles i udsigt, efter vores opfattelse er for lidt, hvis der også skal blive plads til de så hårdt tiltrængte mærkbare skattelettelser for almindelige og jævne arbejdsindkomster, som vi finder helt nødvendige, og som vi mener at en række partier, herunder vi, stillede i udsigt i valgkampen. Så skal der mere til, og vi tilbyder vores assistence på dette område, både under finanslovsforslagets behandling og i øvrigt i den videre reformlovgivning, der skal foregå i den kommende tid. Men det er jo altså noget, vi får lejlighed til at drøfte mere indgående, og det skal ikke mangle på god samarbejdsvilje fra retsforbundets side.

Patursson (Færø.):

Af statsministerens tale fik man et levende indtryk af de meget alvorlige problemer, som det danske folk i dag står over for. Hvad enten man er enig eller uenig med statsministeren med hensyn til løsningen af disse problemer, vil jeg udtrykke håbet om, at det vil lykkes det høje ting at bringe det danske samfund helskindet og velbjærget gennem vanskelighederne. Man har før her i landet stået over for lige så store, ja endnu større vanskeligheder. Lykken står den kække bi. Det vil den utvivlsomt også gøre her og nu.

Det var en kraftig tale, statsministeren holdt, ja, på sin vis en radikal tale. Bl.a. udtalte statsministeren, at en løsning skal tilvejebringes, og den skal tilvejebringes i løbet af de næste 3-4 uger, og man kan nemlig ikke blot nøjes med at trække på skuldrene, og så fulgte en række radikale ændringsforslag til den hidtidige politik.

Når det gælder de spørgsmål, der vedrører Færøerne, er jeg ganske enig med statsmini-